

Мій приятель

Журнал для дітей

my friend

A CHILDREN'S MAGAZINE

VOL. V.

3

1953.

MARCH

БЕРЕЗЕНЬ

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" — єдиний журнал для українських дітей Канади й Америки. **Видає:** Центральна Українців Католиків. **Редґуге** Редакційна Колегія під управою о. Семена Іжика. **Ілюстрації** мистця Мирона Левицького. **Адміністратор** Маріян Міхневич. — **Виходить** 15-го кожного місяця, крім вакацій. **Передплата** річно \$2.00, поодинокє число 20 центів.

"MY FRIEND" — The only Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. **Published** monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada. **Editors:** Rev. S. Izyk and J. Nowosad. **Art Designs** by Myron Lewycky. — **Subscription** \$2.00 per year, 20 c. a copy.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department, Ottawa, Ont.

"MY FRIEND", 49 Kennedy Street — Winnipeg, Manitoba, Canada.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОГО ПРИЯТЕЛЯ" ЗЛОЖИЛИ:

Дальший список місяця **січня**: Куць Юрій, Філадельфія — \$1.00, Д-р Хмилевський, Генрітон — \$1.00, Митко Мирослав, Монреал — \$1.00, Бутович Микола, Риджфілд Парк — \$1.00, Гнатик Оксана, Ірвінгтон — \$1.50, Хархаліс Ірена, Балтимор — \$2.00, Коропій Олег, Павтукет — \$3.00, Василина Марта, Детройт — \$6.00, Кизима Юрій, Ньюарк — \$1.00, М. Космина, Летбридж — збірка від гостей — \$4.50, Малиновська Арета, Сейлсбурі — \$2.25, Ващишин Наталія, — \$1.00. У місяці **лютому**: Дурбак Марта, Акрон — \$1.00, Бішко Петро, Бродалбин — \$0.50, на 50-літньому Ювілею Вп. Панства Шустів, Шов Лейк — зібрав о. декан Романишин \$14.00, Сінкевич Теофіль, Рочестер — \$20.00, Лаврентій Ольга і Роні Захарчуки, Ірка Бойчук, Андрійко Федунік, Вила — \$10.00, Рій Новачок "Бджілка", Вінніпег — \$1.30, Домарацький Мирон, Джерзі Сіті — \$2.00, Гумницька Віра, Вінніпег — \$2.00, Хлиста Ярослав і Андрій, Джанставн — \$1.00, Ковалишин Люба, Філадельфія — \$1.00, Керод Андріян, Нью Йорк — \$1.00, Якимишин Мервін, Роблін — \$1.00, Федорук Марія, Ланкастер — \$1.00, Фляк Н., Едмонтон — \$1.00, Всеч. О. Легкий, Попларфілд — з поминок по бл. п. Максимові Юркевич — \$8.00, Гусак Роман, Годсон — \$1.00, Генік-Березовський Христина, Гамилтон — \$1.00, Головатий Маруся, Торонто — \$2.00, Всеч. О. Бариліак, Аллентавн — \$1.00, Хілкович Петро, Тофілд — \$1.00, Всеч. О. Колодій, Саскатун — \$3.48, Зварун Андрій, Клівленд — \$1.00, Бойко Таня, Торонто — \$6.00, Пані Ольга Фаріон, Кемсек — \$5.00, Збірка на похороні Анни Лугової, на заклик Всеч. О. Декана Романишина, зібрав п. Микола Луговий, Овкбурн, Ман. — \$10.00.

Всім Шановним Жертводавцям складаємо щирю подяку. Хто слідуючий?

УВАГА!

Не маючи змоги помістити на сторінках нашої газетки поіменно всіх Шановних жертводавців, що прислали нам коляду 1953 року за одержаний від нас календар, складаємо цією дорогою всім сердечну подяку. Незалежно від цього ми все висилаємо кожному Шановному Жертводавцеві подяку окремою карточкою.

Просимо всіх, хто ще не надіслав нам коляди на покриття коштів друку календаря на 1953 рік та на пресовий фонд зробити це ласкаво у найкоротшому часі, щоб ми могли вив'язатися супроти наших вірителів.

Присилайте ПИСАНКУ на "Мого Приятеля". Від Ваших ласкавих пожертв залежить якість Вашої газетки та точність у висиланні її кожного місяця.

Приєднуйте нових передплатників.

Хто приєднає нового передплатника посилає нам до нього \$1.50, а собі задержує \$0.50. Передплата виносить \$2.00 на рік, а на два роки лиш \$1.50, з чого можна собі задержати за приєданого передплатника \$0.50 а нам прислати \$3.00.

НА РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА

Колись нашу рідну хату
Темрява вкривала,
А чужа сусідська хата
Світлами сіяла.

Та минав Ти, наш Кобзарю,
Чужії пороги,
Орав свою вбогу ниву,
Рідні перелоги.

Гомоніла Твоя кобза
Гучною струною,
В кожному серці одбивалась
Чистою луною.

Ми, як Ти, минати будем
Чужії пороги,
Орать будем свої ниви,
Рідні перелоги.

Спочиваєш Ти, наш Батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила Твоя пісня
Думки на Україні.

Хай же промінь Твоїх думок
Поміж нами сяє, —
“Огню іскра великого”
По вік не згасає!

Щоб між нами не вгасало
Проміння величне:
Ти “поставив на сторожи”
Слово Твоє вічне.

Леся Українка.

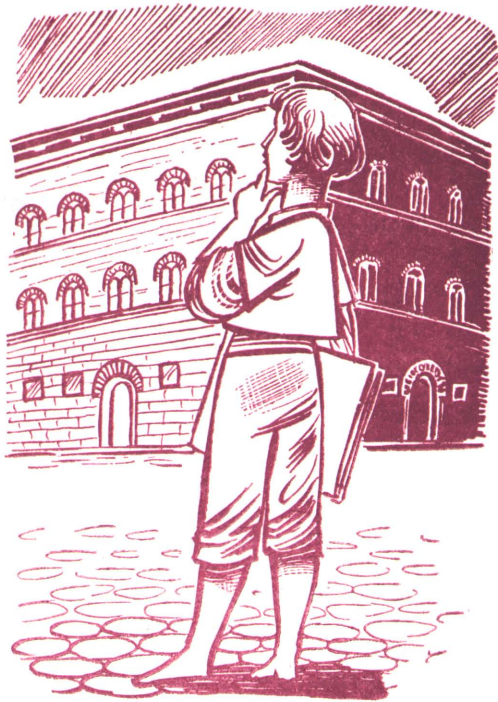
Правдива дружба

Петрусь і Павлусь, чорняві італійські хлопчики, були щирі друзі. Разом училися в сільській школі, разом гралися, а як трохи підросли, стали до помочі своїм батькам при господарстві. Петрусів батько був небагатий, мав стадо кіз, тож Петрусь став пастушком. Батько Павлуся був, ще бідніший, він ламав скелю в каменоломі, а хлопчик щодня носив йому їсти. Коли мав вільний час, біг до Петруся на пасовисько й помагав йому доглядати кіз.

Незабаром батько віддав Павлуся на службу до палати кардинала в місті Фльоренції. З бодем серця попрощався Павлусь з своїм другом Петрусем, і з сльозами в очах покинув рідне село й пішов до Фльоренції. Там дістав працю молодшого помічника кухаря.

Петрусь лишився сам. Коли йому було тужно, брався рисувати. Він дуже любив рисувати. Правда, не мав ні паперу, ні олівців, але на пасовиську лежало чимало гладких камінних плит, на яких він виводив рисунки вуглем. А коли поблизу не було каміння, Петрусь рисував прутиком по піску...

Одного гарного ранку під Великдень, Петро відпросився у батька до Флоренції в відвідини до Павла. Флоренція геть причарувала Петра. То було прегарне місто, повне чудових палаців церков, статуй, різьб, образів і інших творів мистецтва.

— Яка краса! — захоплювався Петро, гостюючи в свого друга, що радів ним мов рідним братом. — Отут я навчився б рисувати та малювати!..

— То залишися в мене! — підхопив Павло, якому ніяк не хотілося розставатись з приятелем. — Житимеш у моїй кімнатці. Я поділюся з тобою ліжком і харчами.

Така смілива рада була несподіванкою для Петра. Він ще вагався, ще не знав, що йому робити. Але зостатись у Флоренції дуже йому бажалося. Тим часом Павло за свої невеличкі ошадності купив папери, фарби, олівці, пензлі й ці скарби приніс товаришеві в подарунку. Кинулись один одному в обійми і постановили: відтепер будуть жити обидва разом. Петрів батько дав на це свою зго-

ду, бо сподівався, що його син також найде собі в місті якусь відповідну роботу.

У малій кімнатці на піддашші кардиналової палати стало зараз

відрадіше. Ранками й вечорами гомоніли хлопці, радились, снували пляни. Уранці Павло збігав до кухні, розпалював у печі, наливав у казани воду. Петро брав свої папери, олівці, пензлі й ішов у місто. Цілими днями він ходив по Флоренції і рисував. Відрисовував церкви, палати, статуї або оглядав музеї та галерії образів, що їх намалювали славні малярі. Було н ащо дивитись, було чим захоплюватись, було з чого вчитись. А ввечорі оба хлопці воркували, мов голуб'ята: Петро розповідав свої пригоди й враження, розгортав звої зарисованого паперу, а Павло дивився на щораз нові рисунки й скрикував від радості та захоплення.

— Слухай, Петре! — сказав одного разу. — По-моєму, твої рисунки такі гарні, що їх повинен оглянути хтось, що розуміється на тому.

— Але ж, як ми це зробимо? — відповів з смутком Петро. — Ми нікого не знаємо, і нас ніхто не знає. Ми оба, забуті всіма хлопці! Ти кухарчук, а я... волоцюга.

У Петра виступили сльози на очах. Але в Павла вималювались на чолі якась думка, якась тверда постанова.

— Мусимо щось придумати! — сказав він.

Одного разу кардинал наказав впорядкувати альтанку в своєму садку. До впорядкування призначено кількох хлопців. До праці зголосився також Павло. Коли альтанка була відчищена, відмита й майже впорядкована, Павло ніби ненароком розвісив на її стінах кілька найкращих рисунків свого друга Петра. Він знав, що кожного дня під вечір кардинал проходить доріжками саду й відпочиває в альтанці. І справді, кардинал показався на закруті доріжки, а за хвилину вступив у альтанку. Петрусь удавав, ніби закінчує роботу. Він низько вклонився кардиналові й хотів відійти, але кардинал уже побачив картини й дав знак, щоб хлопець задержався.

— Стривай, хто це нарисував такі гарні картини?

— Петро де Кортоне! — відповів Павлусь.

— Я не чув про такого маляра, — сказав кардинал. — Але, той Петро справді непогано рисує. В якій школі він учиться?

— Він ще ніде не вчиться! — відізався Павло. — Він має лише п'ятнадцять років, а рисує і малює так, як сам уміє.

— Але ж це хороші рисунки! — заявив кардинал. — Бог обдарував його великим талантом. Приведи його до мене, я готов ним заопікуватися.

Павло мало не ошалів з радості. Мов вітер побіг він до Петра, ки-

нувся йому на шию і мало не задушив у обіймах. Потім оба хлопці ставились перед лицем кардинала.

Щойно тепер дізнався кардинал, що Петро живе тайкома в його палаті, що кухарчук Павло удержує його з своїх невеликих заробітків та, що вони обидва дуже й дуже любляться. Він не знав, чому більше дивуватись: чи красі Петрових рисунків, чи братерській любові обох сільських хлопців.

Тепер почалось для Петра інше, краще життя. Кардинал за свої гроші віддав Петра на науку до славних учителів малярства й Петро став пізніше відомим малярем. Він здобув славу й багатство, але ніколи не забув свого відданого друга, Павла. Ставши багатим, Петро де Кортоне казав вибудувати собі величаву палату. Підчас будови брав часто попід руку колишнього кухарчука, а тепер уже начального кухаря, Павла, й говорив:

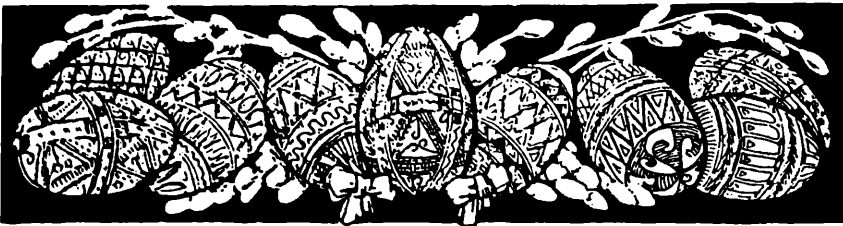
— Ходім, друже, поглянемо, як поступає наперед будова нашого дому!

— Так! Колись, за молодих літ, Павло говорив до Петра в кімнатці на піддашші: "Це наша кімнатка!" Тепер Петро говорив до Павла, вказуючи на прегарну палату: "Це наш дім!"

Щож, мої приятелі! Чи це правдиве оповідання про кухарчука Павла і про Петра де Кортоне, що з пастушка став славним малярем, і про доброго кардинала — чи це все не подібне до гарної казки про правдиву дружбу?

Цініть і плекайте в своїх серцях приязнь і братерство!

Р. Завадович

**ВЕРБНА - ЦВІТНА НЕДЛЯ ВЕРБОУ МАХАЛА,
"ЗА ТИЖДЕНЬ ВЕЛИКДЕНЬ!" — УСІМ ПРИГАДАЛА.
ПОНЕДІЛОК І ВІВТОРОК НЕ МАЛИ СПОЧИНКУ,
ПРОГАНЯЛИ І НАЙМЕНШУ З ХАТИ ПОРОШИНКУ.
ВЕЛИКОДНЯ СЕРЕДА МАЄ ТЕЖ МОРОКУ:
ПРОМИШЛЯЄ, ЯК ВИ ВДАТИ ПАСОЧКУ НІВРОКУ.
ЧЕТВЕР СТРАСТІ ЧИТАЄ В СМУТКУ І ЖАЛОБІ,
А П'ЯТНИЦЯ ДЕРЖИТЬ ВАРТУ ПРИ ГОСПОДНІМ ГРОБІ.
СУБОТА ПЕЧЕНЕ СВЯТИТИ НЕСЕ,
А ВЕЛИКДЕНЬ СПВАЄ: "ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!"**

КАЛЕНДАР ВАЖНІШИХ ПОДІЙ

Березень :

1. III. 1880 р. народився **Олекса Коваленко** — автор кількох українських “Декляматорів”.

1. III. 1918 р. війська Центральної Ради відкинувши большевиків зайняли **Київ**, столицю України.

2. III. 1861 р. скасовано на Україні, як і в цілій Росії кріпачство. Проте царський уряд залишив більшість землі поміщикам і спричинився до тяжкого бідуювання нашого селянства на дальше півстоліття.

3. III. 1827 р. на Полтавщині народився найбільший наш байкар **Леонід Глібов**. Він залишив нам 107 байок.

4. III. 1852 р. помер **Микола Гоголь**, великий український письменник. Написав він між іншими: “Вечори на хуторі біля Диканьки”, “Миргород”, “Тарас Бульба”.

5. III. 1950 р. згинув від большевицьких куль Командир Української Повстанчої Армії, Генерал **Тарас Чупринка**. Він загинув у Білгородці, біля Львова.

5. III. 1947 р. померла поетка **Уляна Кравченко**, піонерка українського жіночого руху.

8. III. 1139 р. Суздальський князь **Андрій Боголюбський зруйнував Київ**.

9. III. 1814 р. в селі Моринцях на Київщині, у бідній кріпацькій сім’ї народився геніальний наш поет **Тарас Шевченко**, що своїм словом оживив Україну, придушену й завмерлу.

10. III. 1861 р. помер **Тарас Шевченко** у Петербурзі.

13. III. 1923 р. помер у Відні **Олекса Коваленко**.

15. III. 1939 р. проголошення **Самостійности Карпатської України**.

17. III. 1874 р. народився о. **Августин Волошин**, Президент Карпатської України.

20. III. 1632 р. народився гетьман **Іван Мазепа**.

НАША БАТЬКІВЩИНА

Там, де море є глибоке,
Де завітчані Карпати,
Де степи такі широкі,
Що очима не обняти,
Там є наша Батьківщина
Україна!

Там, де сонечко іскриться,
Де ласкавий вітер віє,
Де на горах є столиця —
Наш великий, славний Київ,
Там є наша Батьківщина
Україна!

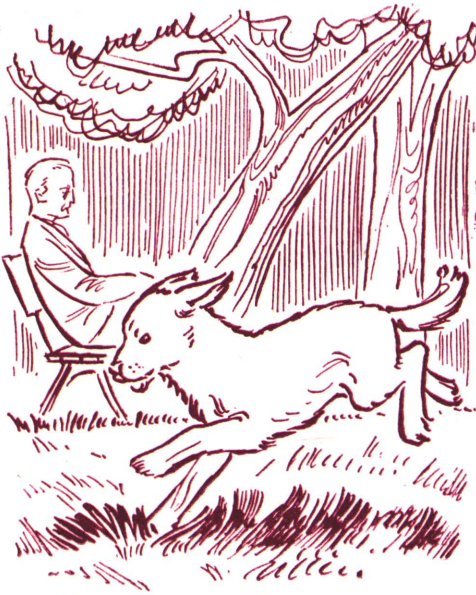
Всі ми: я, і мама, й тато
У чужім, далекім краї
Будемо її кохати,
Бо і нас вона кохає —
Нас кохає Батьківщина
Україна!

Леонід Полтава

Бровко

Біленький, невеличкий песик Бровко, що жив в помешканні сивого пана, почував себе зовсім добре. У нього було власне леговище, вимощене куснями старого накривала, була й біленька тарілка, що вміщала здорову порцію смачної юшки і запашної печінки.

Частенько ввечорі, коли сивий пан вернеться з роботи і впорається нашвидку з приготуванням обіду “на дві особи”, вони у двох виходять в парк.

Це такі приємні прогулянки.

Сивий пан сідає зразу на першій, стрічній лавочці, закурює папіроску і простягнувши втомлені ноги каже:

— “Біжи Бровку куди хочеш, скачи, знайомся з побратимами, тільки уважай, веди себе пристойно, як личить добре вихованій собачці”.

Скільки ж то разів Бровкові хотілося побрехати за переїзним колесом, скільки маленьких дітей кортіло налякати несподіваним високим з кущів, та Бровко не з тих.

Він слухав приказів опікуна й не хотів приносити йому сорому.

Частенько, набігавшись пустуючи по шовковій траві, висолопивши червоного язика, віддыхаючи швидко й уривчасто, собачка сідала біля ніг сивого пана і жалісно споглядала на нього.

Чекаючи терпеливо дозволу, вона вискакувала вкінці на лавку, мостилася і чекала пестоців. Бровко любив, коли його шкрябати біля вух і гартанки, любив, коли промовляти до нього людською мовою і здається розумів кожне слово, лагідне і гостре, обіцянку і приказ, похвалу і нагану.

— “Ти мій чотиріногий приятель, добр’яче бурмотів сивий пан. Ти сирото без роду і долі, покинена несовісними власниками, ти розумне, добре сотворіння, що так, як і я самітно живеш на світі. Люблю тебе, як щирого друга”.

У такий вечір Бровкові діставався більший кусень печінки, що його сивий пан постійно купував за важко запрацьовані гроші.

— Одного вечора Бровко надармо дожидав свого опікуна. Він не повернувся з праці. Ніч пройшла на неспокійному вижиданні, минув ще один день і знову ніч.

Бровко інстинктивно передчував щось недобре. Він шкрябав лап-

кою об двері і скавулів, то знов прикований до постелі любого опікуна не рухався з місця і не торкав киненої сусідами їжі.

— Бідна, бідна собачко! Ти не знаєш, що твій пан лежить у лікарні і що втративши зір в нещасливому вуличному випадку, не зможе більше заробити на прожиток вас обох.

По тижневі сивий пан таки повернувся. Його праве око було зовсім темне, а лівим він бачив світ мов би за якоюсь заслоною.

Важко описати Бровкову радість з приводу повороту свого пана. Він скавулів, ласився, лизав руки, відзискавши втрачені сили ціло-тижневою голодівкою.

Від тепер життя дещо змінилося.

Сивий пан не ходив більше до праці. Маленька, державна пенсія, що він її діставав, не вистачала навіть на найконечніші видатки.

Про печінку годі було й мріяти.

Бровко відчув цю зміну. Раз якось пішли вони обидва в парк. Тепер Бровко поспішав за проводира, промощуючи панові дорогу. На першій стрічній лавочці вони зупинилися спочивати. Тепле сонце гріло вже справді по весняному і сивий пан скинув з голови шапку та поклав її біля себе. Бровко при-тулився до ніг свого доброді-я. В його маленькій голівці почав зарисовуватися певний образ, з початку нечіткий, далі що-раз ясніший і виразніший. Він пригадав собі, як ще недавно минаючи рухливе середмістя бачив чорного песика, що скоками і штучками заробляв на прожиток свого пана. Чому б не спробувати?

Бровко вистрибнув на середину стежки і коли зближалися люди, став на задніх лапках, весело рухаючи хвостиком.

“Славно, ще раз і ще раз — сказала якась пані і вколо “штучкаря” згуртувалося чимало прохожих.

В шапку, що лежала біля сивого пана, почали сипатися дрібні монети, а Бровко радіючи несподіваним успіхом, пригадував різні, можливі штучки, що їх виучував в купі зо сивим паном, коли він ще був зовсім здоровий.

— “Розумний, спритний песик”, сказав якийсь чоловік і вкинув в непорожню вже шапку — цілого “кводра”.

Вечорі прийшов час на спочинок. Бровко вискочив на лавку, весело поглядаючи на свого опікуна.

Сивий пан пригорнув чотириноного друга до грудей.

В темних його очах відбився ясний промінчик. І не знати, чи то блищали в шапці дрібні монети, чи Бровкові очка горіли правдивою любов'ю до доброго, сивого пана.

ІСУСИК І ГАДЮКА

Одного дня вранці вибралася Марія-Мати з Ісусиком в ліс недалеко Назарету, щоб назбирати йому ягідок. Розрадуваний Ісусик бігав від куща до куща, збирав ягідки та смачно їх заїдав. Птички, які зразу пізнали, хто до них загостив, літали понад головами Пречистої та Божого Дитяти, виспівуючи своїм Творцєви на радість, що найкращі пісні. Дерева та кущі куди переходила Марія зі своїм хлоп'ятком, клонили свої віти, колихаючи ними їм на прохолоду. Зайчики та серни поставали, зчудовані такою небувалою гостиною. Навіть хитра лисичка задивилася на хлопчика з золотим сяйвом довкола головки, забуваючи на ту мить, що вийшла на криваву виправу. Ісусик же підходив до кожної тварини, гладив її своєю дрібною ручкою.

Нараз скрикнула Божя Мати. До Ісусика підповзувала гадюка. Перелякана підбігла Марія до нього, схопила за руку і почала спішно відходити.

“Не втікай!”, почула за собою і оглянулася. Це кликала гадюка.

“Я вам нічого не вдію”, сичала вона. “Яж знаю, хто Ти і Твоє Дитя. Здалека я побачила, як воно Пресвяте голубить тварини і виповзла, бо забажала й собі цієї ласки. Але ви втікаєте так, як всі передімною втікають, бож я з роду проклятих. Так, проклятих за це, що колись під видом одного з нашого народу намовив сатана першил людей до гріха. Господь влив в наші гострі зуби страшну їдь, щоб всі нас оминали, бо своїм укушенням несемо смерть. Все, що живє, втікає перед нами і не має для нас нічого, хиба лише проклін”.

Ісусик задумався, слухаючи бідкань гадюки. По хвилині підійшов до неї, погладив дрібними пальчиками її головку і промовив:

“Від нині твої укушення не будуть смертельні”.

М. Яцків

МАЛИЙ КОЗАК

Як маленький я був
(Кажуть люди — я був)
На подолку в мамі
Я махав ногами
Мах-міх-мах!

А за рік пора прийшла,
Що від крісла до стола
Сам-самий пустився,
Бо ходити вчився
Чал-чал-чал!

А тепер я вже козак —
Подивіться, чи не так?
Иду, куди захочу,
Часом і підскочу
Гоп-скік-гуп!

До садочка радо йду
Ще й сестриченьку веду,
Там з дітьми співаю,
На соніці граю
Ту-ру-ру.

Р. Завадович.

UKRAINE

A GLANCE AT THE HOMELAND OF THE UKRAINIANS

Where is Ukraine and what is it like? Roughly speaking, Ukraine is the land just north of the Black Sea and south of Russia proper. It is a vast land, stretching from the western slopes of the Carpathian Mountains to the foot of the Northern Caucasus. As you scan the map, notice that Ukraine is watered by the Dniester, the Bug, the mighty Dnieper, and the Donetz rivers. Check the location of the following great Ukrainian cities: Lviv, Chernivtsi, Kharkiv, Poltava, Odessa, and the mother city, Kiev. By now you should have a rough idea of the area of the ancestral lands of the Ukrainian people, over 350,000 square miles of a green and lovely country. Actually, in Canada, where we think little of the tremendous areas of our provinces, this is only half again as large as Manitoba; but in Europe, next to Russia proper, Ukraine is the largest country by actual area.

Ukraine is chiefly an agricultural country. The northern half contains forested areas; while the south is prairie or steppe land, world famous for its rich, black soil which produces the rich harvests of wheat, barley, corn, sugar beets, vegetables and fruit. It is this southern section which has been often called the "famous granary of Europe".

In modern times, Ukraine has become a great industrial centre of the U. S. S. R., due to the availability of electrical power and the rich deposits of important minerals, such as coal, oil, manganese, and mercury. Here are mined 80 per cent of the coal in the Soviet Union, 95 per cent of the manganese, and 70 per cent of the iron. In industrial enterprise, Ukraine ranks first in the production of steel, sugar, agricultural machinery, and chemicals.

Ukraine has a relatively mild climate, somewhat like that of the Middle West in the United States. The Ukrainian winters are quite mild, the frosts are seldom severe, and the snow lasts only about three months.

The Ukrainians themselves are a very interesting branch of the Slavic race. They have their own highly-developed national language, their own literature and other cultural arts, and their own national institutions. You will find that the Ukrainians are proud of their bitter fight for freedom, deeply attached to their religious beliefs, obstinate about their rights, shrewd and witty like the Irish, and highly sentimental about their cultural attainments.

The total Ukrainian population of the world is approximately 45,000,000. About 95 per cent of these live in the Ukrainian Soviet Socialist Republic, a part of the Union of Socialist Soviet Republic, a part of the Union of Socialist Soviet Republics now under Communist rule. There are over 350,000 Ukrainian Canadians living in Canada, and most of these have settled in the three prairie provinces. Actually, out of every ten Manitobas, one is a Ukrainian. There are over 800,000 Ukrainians in the United States, and large settlements in South American countries.

By **W. M. WALL**

РІДНИЙ КРАЙ

У всіх людей — одна святиня,
Куди не глянь, де не спитай

Рідніше їм своя пустиня,
А ніж земний в чужині рай.

ПИСАНКИ

Забажала Божа Мати
Сина Ісуса рятувати,
Як взяли його на муки
Фарисеї, люті злюки.

Полотенце десь дістала
І яєчок нав'язала —
До Пилата йде й палати
Ласки синові благати.

Стала смирно на порозі —
Серце билось в тривозі,
І ридали очі-зорі
В материнським лютім горі.

“Він не винен, ясний пане!
Чи зробив що зле, погане?
Не давай його вбивати —
Я прошу тебе, Пилате!...”

Відповів Пилат негрізно:
“Мати! Ти прийшла запізно!
Все дарма! Тієї ночі
Смерть йому закрила очі...”

Мати зойкнула, збіліла,
Похитнулася, зомліла...
Защеміло болем, серце,
З рук упало полотенце.

А яєчка розгубились,
По підлозі розкотились.
І, як вдарились об камінь,
То зробились писанками.

Наче квіти, наче зорі,
В пишні вбралися узорі.
І кольорами засяяли,
Мов веселка серед хмари.

Стрепенувсь Пилат із дива:
“Мати! Мати нещаслива!
Вірю: Син твій — Бог обнови,
Не хотів його я крови!”

Писанки, мов пишні квіти,
Розкотилися по світі —
Люди стали їх збирати,
Бога-Сина прославляти.

За Ю. Шкрумеляком — Романик.

ЛЕСЬ ВЕЛИКОДНЯ ДІЖДАВСЯ

Лесь Великодня діждався,
В капелюх новий убрався,
Взвуся в жовті черевики,
Довгоносі і великі.

Натягнув вузькі штанята,
Довгі, довгі, ніби з тата.
На синяву сорочину,
Наложив рябу блюзину,

Зав'язав на гудз краватку —
Вже, здасться, все в порядку!
Став поважно серед хати
Й ну ж свячене оглядати.

Гей, чого нема тут нині
На святковій скатертині:
І варене, і печене,
І солодке, і перчене,

Купка сиру, масла грудка,
Крашанок з півкопи тутка,
Писанок один десяток,
Клапоть м'яса на додаток.

Ковбасу тут видно й шинку,
Аж ковтає Лесик слинку.
На ковбаску задивився,
Та до хріну страх скривився,

Ой, бо жартів хрін не знає,
Хто нюхне його, то чхає.
Коло паски трохи збоку
Круглий торт моргає оком,

Мов питає: "Пане-брате,
Може хочеш полизати?
Ну, а сирник так вам пахне,
Що герой той, хто не ахне!"

Лесь подумав: "Ач, немало
Марципанів тих набралось,
Є що, є на зуба взяти,
Тільки вчора вчили мати,

А по мамі, ще тато,
Щоб не їсти забагато:
"Як з'їсте багато, діти,
То почне... живіт боліти".

*

Остороги Лесь послухав,
Трохи їв, а решту нюхав.

ЮШ — Роляник.

НАШІ ПРИЯТЕЛІ

Дорогий "Мій Приятелю"!

Нас п'ятеро: Олександр, Марта, Галя і Христіна Сенкевичі і Ващук Христіна ходили цього року колядувати і зібрали на пресовий фонд "Мого Приятеля" \$20.00 (двадцять дол.). Тато наш вислав ці гроші до Вас через банк, а ми посилаємо знимку і листу хто збирав і хто зложив. Якщо це можливо, то просимо це помістити у журналик. Ми всі є пластунами і пластовим привітом здоровимо — "Готуйсь!"

Олександр, Марта, Христіна і Галя Сенкевичі і Христіна Ващук. —

Зложили: Ващук Степанія \$1.25; по \$1.00: Куціль Роман (мол.), Бабяк Любомир, Повх Юра, Паньків В., Сенкевич Теофіль, Кольцо Леся, Мурин Люба, Приймак Богдан, Рицар Ольга, Крамарчук Іван, Лялька К., Кознарський М., Матковський Степан, Тишовницька, Гавриляк Х.; по \$0.50: Жовнірович Іван, Біловус В., Сокольська, Слуцький, Велигорська, Левицький Юрій; по \$0.25: о. Куціль Роман, Шуровська Степанія, Грабар Ол.

Любов Зобнів зі своєю сестричкою

Дорогий Приятелю!

Дуже тішуся, що я продала всі одержані книжечки. Посилаю рівночасно за них гроші в сумі \$103.00. Вибач мені, що не написала ще ні разу, але я хотіла зробити Тобі несподіванку. Один пан купив книжечку і не звернув мені відтинків, тому є тільки відтинки із 102 книжечок. Не гнівайся за моє письмо, але може Ти ще не знаєш, що я тільки закінчила 8 років і ходжу до другої класи Рідної Школи при церкві св. о. Николая. Може я наймолодша кон-тестантка? Мені помагали продавати книжечки мій Дідо, Тато й Мама, бо мені самій було страшно.

Здоровлю широко,

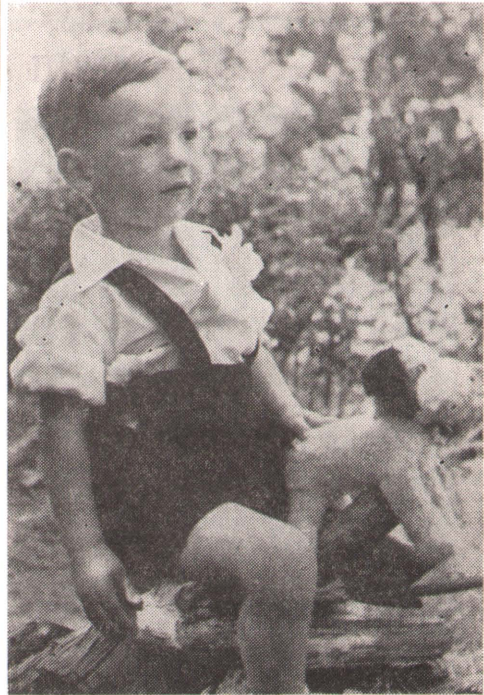
Любов Зобнів

Любов ЗОБНІВ, Торонто, Онт., у контесті "Мого Приятеля" здобула друге місце, отже вона є княгинею.

Дороженький "Мій Приятелю"!

Хоч я маю тільки 2 і пів року, але я вже цілий рік Тебе діставав від своєї бабусі з Америки. Я сам не вмію читати, але дуже люблю слухати, як мені читас Тебе моя Матуся. Я вже знаю на образках, хто є Тарас Шевченко, як виглядають козаки і знаю, що я малий українець і моя мама є українка і бабуся, і дідусь... Я дуже хочу до бабусі і дідуса, я сам молюсь до Бозі і дуже прошу других діточок, які мають "Мого Приятеля", щоб помолились за мене, щоб я скоро переїхав до бабусі до Америки, бо мені тут є зле, я не маю тут українських дітей - друзів, а тільки з матусею говорю по - українськи. У мене був св. Миколай і приніс мені багато забавок. Посилаю на передплату \$3.00 і прошу висилати на мою адресу газетку. Посилаю свою знимку.

Антін - Стефан Вінценцяк
(Лондон, Англія)

Антін - Стефан Вінценцяк

АРХІЄРЕЙСЬКІ БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ МОГО ПРИЯТЕЛЯ

Всечесний Отець
Семен Їжик.

Филадельфія, 5. лютого 1953.

Всечесний Отче:

Дякую за ласкаву пам'ять та посилку четвертого річника "Мій Приятель", діточого журналу, що так гарно виховує нашу дітвору, освідомлюючи її релігійно й національно. Присланий Вами примірник радо перешлю до епархіяльної бібліотеки в Стемфорді.

Бажаючи якнайкращих успіхів у дальшій видавничій праці, пересилаю на видавничий фонд чек та

остаюсь відданий в Христі,

Єпископ-Екзарх

Всечесніший Отець
о. Семеон Їжик,

Торонто, 3-го лютого 1953.

Ваша Всечесносте,

Вашого листа і оправлений річник "Мого Приятеля" Ми отримали і щиро Вам дякуємо. Нам приємно довідатися про успішні досяги Вашої праці на полі діточної літератури.

Ми щиро бажаємо Вам ще кращих успіхів у розбудові єдиного діточого органу та шлемо Вам і Вашим співпрацівникам
Архієрейське Благословення.

Єпископ

Вінніпег, дня 28-го січня 1953.

Всечесніший і Дорогий Отче Редакторе,

Ми одержали прекрасно-оправлений четвертий річник "Мого Приятеля". За цей милий дар дуже Отцеві дякуємо. Нехай Милосердний Господь і Його Пресвята Мати помагають Вам дальше провадити розпочате діло й давати українській нашій дітворі то пізнання своєї мови, традиції й обряду, що абсолютно конечні для збереження свого релігійного й національного духа.

Зі щирим привітом і побажанням Божого благословення на дальшу працю, остаю все відданий Отцеві в Христі-Господі.

† Кир Максим Германюк, ЧНІ.

ШИФРОВАНА РАДІОТЕЛЕГРАМА (10 пунктів)

(яку у радіо зловив і ключ для читачів "М. Приятеля")

уложив Олег Дуткевич)

25-17-3,-10-19-6-11-3,-10-3-21-4,-6-14-19-1-12-17-4,
 18-19-4-8-3-21,-14-5-11-1-22-27-14-4-13,-11,-7-1-21-27-14-3-8-24-4-17-4
 18-19-4-13-16-3-21-27,-8-3-10,-8-5-12-17,-3-8,-11-1,-8-5-15-25.
 11-1,-6-14-19-1-12-17-4,-14-19-1-24-6,-10-5-15-25
 16-5-15-3-21-27,-8-20-2-8-4-23-17-27-5-9-5,-24-5-10-17-26.
 20-21-5-18,-18-5-20-21-3-13,-7-3-13-22-3,-6-18-1.

Відшифровуючи телеграму послугуйтеся поданим ключем:

6-14-19-1-12-17-1.	=	Наша Батьківщина.
16-3-13,-18-19-4-26-21-2-15-27	=	Діточий журнал.
7-5-9-10-1-17	=	Ім'я гетьмана України.
23-8-2-22-3-26	=	Скандинавська країна.
20-5-25-11	=	Інакше спілка.
24	=	Має щур.

У ТАРАСОВІ ДНІ . . . (10 пунктів)

(Подав Андрій Дуткевич).

Чи знаєте про Шевченка три дати — які кожний українець повинен пам'ятати?

Відповідьте, що сталося у тих роках!

ШАРАДА (5 пунктів)

(Уложили Олег і Юрко Дуткевичі)

Перший зелений чарівно шумить; Треті-четверті цвітуть на леваді.
 Рар-два до нього біжімо всі раді! Всіх їх разом найдете в "Кобзарі".
 Друга і третя в палаті сидить. Подумайте трошки -- вгадаєте всі!

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
 ВЕСЕЛИХ СВЯТ**

